

forsigtig ved allerede nu at tænke paa en Revision af Jagtloven. Som det ærede Medlem selv fremhævede, fremtraadte Jagtloven i høj Grad som et Kompromis mellem modstridende Anskuelse, men netop denne Egenskab vilde ganske sikkert bevirke, at man, hvis man tænkte paa en Revision af andre, mere indgribende Bestemmelser i Loven, vilde komme ind i vanskelige Forhandlinger, som vilde føre mange Stridigheder med sig uden at medføre noget Resultat. Jeg tror, at man maa sige, at Jagtloven, som den nu foreligger, er et Fremskridt fra de tidligere Jagtlove for Jægerne, og at den ikke har givet Grund til Klage fra Grundejernes Side. Den maa derfor vistnok siges at have udfyldt sin Opgave, og som bemærket tror jeg, at man ikke nu bør røre ved den i dens Helhed. Med Hensyn til det Princip i Jagtloven at nævne Fredningsdatoerne i Stedet for at overlade det til Administrationen inden for visse Rammer at fastsætte dem, er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det vilde være meget ønskeligt, om Administrationen havde en Slags Frihed paa dette Punkt, men jeg maa bemærke, at jeg betragter dette Spørgsmaal som et af dem, som vilde medføre store Vanskeligheder uden paa nogen Maade at føre til et Resultat, og jeg maa dog ogsaa minde det ærede Medlem om, at naar den Slags Bestemmelser findes, som han anførte, i Frankrig, er jo ganske vist ogsaa Frankrig af saa langt større Udstrækning, at Forskellen i de klimatiske Forhold spiller en langt større Rolle der end her i vort lille Land.

Det ærede Medlem nævnede en mulig ønskelig Ændring vedrørende Skovduer. Der faldt ingen Udtalelser fra de Herrer Fynboer, og jeg maa sige, at jeg har ikke hørt Skovduerne omtalt som en Landeplage. Den deler Skæbne med Fugle af andre Arter med Hensyn til Fredningstiden, og der er ikke fra Jagtforeningen eller andetsteds fra til mig indkommet Klage over den Skade, som Skovduerne have kunnet hidføre. Jeg maa derfor foreløbig stille mig noget betænkelig til at indføre en Ændring i saa Henseende, idet jeg er meget bange for, at naar man først begynder paa en Ændring, faar man flere med, og at der saa slet ikke skulde kunne komme noget Resultat ud af dette lille Lovforslag, hvis Hensigtsmæssighed vistnok anerkendes fra alle Sider.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingerne.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden formelig Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Iste Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger mod Oldenborrer.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1927—36.)

Sagen sattes under Forhandling.

Juul-Rysensteen: Den Lov, som i sin Tid udkom om Foranstaltninger mod Oldenborrer, har vist sig meget nyttig; hvilket ogsaa Anmærkningerne til det her foreliggende Lovforslag tydelig vise, idet der for hvert paafølgende Flyveaar har været en betydelig Nedgang i de udbetalte Beløb. Man kan derfor kun være den højtærede Landbrugsminister taknemlig, fordi han har taget dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse og søgt at skærpe og udvide Loven, og da navnlig fordi han har medtaget Bestemmelser om Indsamling af Oldenborrelarver. Der er imidlertid et Par Ting i det foreliggende Lovforslag, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. I § 3 gøres det til et borgerligt Ombud at tage imod Valg til at forestaa Tilintetgørelsen eller Uskadeliggørelsen af indsamlede Oldenborrer og udbetale det for Indsamlingen fastsatte Vederlag. Det forekommer mig, at det er en stærk Udvidelse af de borgerlige Ombud, som man vel skal være sig for, og jeg vil derfor tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, om man ikke kunde komme bort derfra i dette Tilfælde. De borgerlige Ombud bør efter min Anskuelse kun gælde saadanne Forhold, som ere af en væsentlig og stor Betydning for Pluraliteten af de i en Kommune boende Medlemmer, men efterhaanden som Udviklingen er skreden frem, kan dette ikke siges at være Tilfældet med Indsamling af Oldenborrer. Det er en Foranstaltning, som væsentlig kommer Agerbrugerne til gode, og der er dog en Masse Beboere i Kommunerne, som ikke ere Agerbrugere, og for hvem Spørgsmaalet altsaa er temmelig indifferent. Jeg henstiller det til Overvejelse, ligesom jeg henstiller til Overvejelse, om den sidste Sætning i denne Paragraf, at de skulle „udbetale det for Indsamlingen